

Барски Гоблини

Дејвид Мелинг

Превела
Гордана Суботић

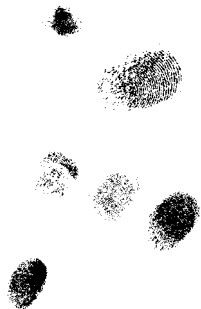
мала лагуна

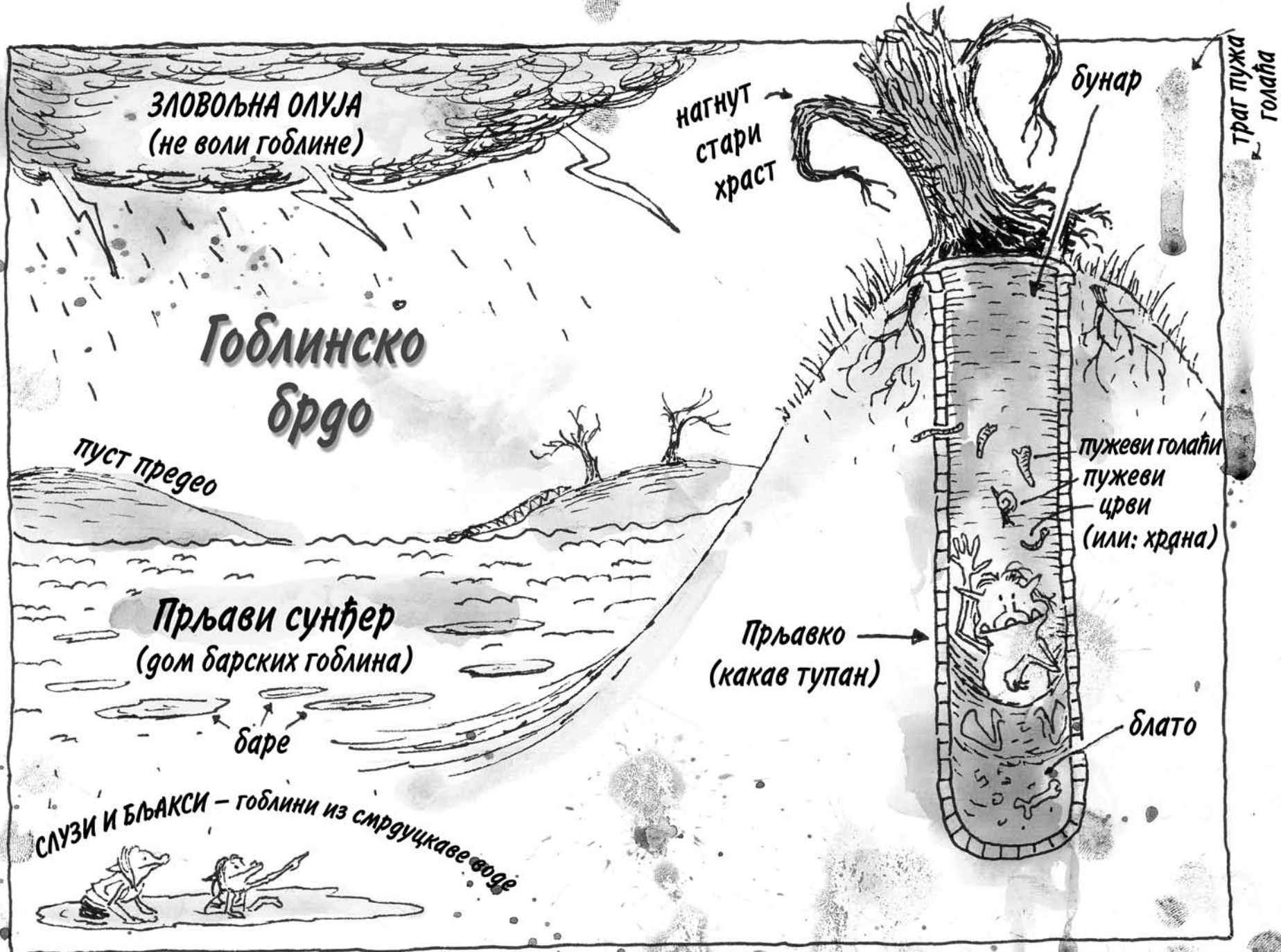
Наслов оригинала

David Melling
PUDDLE GOBLINS

Text and illustrations copyright © 2008 David Melling
First published in Greta Britain in 2008 by Hodder Children's
Books
Translation Copyright © 2009 за српско издање, ЛАГУНА

*За Монику,
која ми је на пућу до школе
помогла да смислим неке деџаље*

(Много вам хвала што сте оставили отиске прстију слузаџе од пужева и пужева голаћа.)

Сиђуран сам да сће чули за водене гоблине
иако их нисће видели. Али јесте ли чули
за **барске** гоблине? Ти мали весељаци смисли-
ли су начин како да исцуже из својих водених
руја и да ходају по сувој земљи. Како? С баром
у панталонама!

Наравно, водени гоблини пуцају од зависћи
зашо што они не могу шо да учине – њихов
пуш мора бити пошћуно мокар, куда год да
се упуше.

У чему је, онда, шајна барских гоблина?

То не могу да вам кажем – шо је шајна! Осим
шога, ако ошкријете шајну барских гоблина,
сознаће је и они водени.

Увек сазнају.

Неколико података о барским гоблинима

Станиште

Барски гоблини живе у воденим руйама или у дубоким барама. У једну бару може да стане један дебели гоблин или неколико малих, под условом да нису немирни. Водене рупе обично се налазе у блатњавом мочварном земљишту с много смрдуцкавих баруштина у којима живе дивље гуске.

Ликови у овој књизи потичу с таквог места, које они зову *Прљави сунђер* или *Дом!*

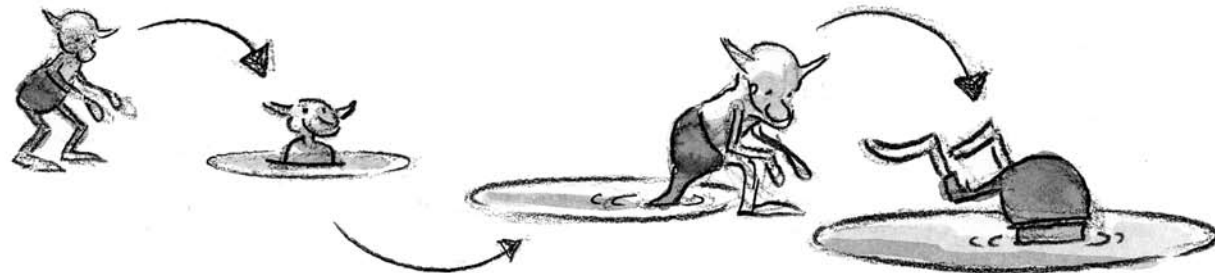
Баре

Барски гоблини добили су име зато што знају да користе баре као нико пре њих.

Смотавање

Они могу да смотају бару, да је ставе у цеп и тако изађу на суво земљиште. Нико не зна како им то полази за руком (то је тајна коју сам вам поменио), али водени гоблини очајнички чезну да открију како то раде.

Прављење бара

У случају да су врло нервозни, барски гоблини могу да одмотају бару на сваких неколико метара. Неки од њих могу да уђу у једну бару и да изађу из друге, из било које дуж путање на коју су их поставили. Кад гоблин ускочи у бару, она се затвара и не пропушта звукове. Нико не може да продре у њу, може да је отвори само гоблин који ју је направио.

Напомена: Ако се не користи, бара ће се исушити као било која друга. Али бара у коју се завукао гоблин остаће мокра све док је он унутра. Дакле, ако наиђеш на бару која се задржала дуго после кише, знаћеш зашто је тако.

Лов и залеђене баре

Барски гоблини воле да се крију у барама током кишних дана. Протуре преко ивице баре по један прст обе руке и сакрију га лишћем. Прсти су врло осетљиви и могу да забележе и најслабије подрхтавање које на тлу изазива неко ко про-

лази. Ако је тај

неко јестив, зграбе га!

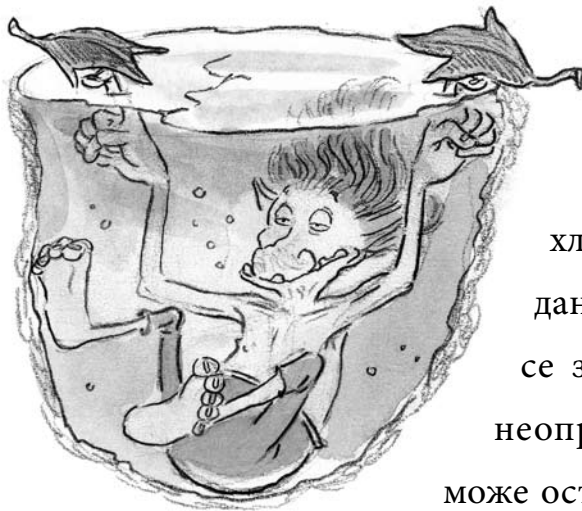
Али током

хладних зимских дана баре могу да

се заледе и неки неопрезан гоблин

може остати заробљен

испод ледене коре.

(Неки барски гоблини лове у групама.)

Водени гоблини

Водени гоблини су љубоморни на барске, зато што не могу да носе са собом баре и да ходају по сувом земљишту. Желе, више од било чега, да открију тајну смотавања и ношења бара и скривања у њима. У међувремену су, међутим, изумели сопствени начин „путовања на сувом“. Не с барама, него с рибама.

Риболоне

– панталоне у којима могу да носе рибу.

Рибљи прсти

– могу да закаче рибе за прсте.

ДИВОВСКА ЧАЧКАЛИЦА

Највећи кошмар барских гоблина јесте могућност да остану на сувом! Осушени барски гоблин укрути се као штап и не може да се креће. Дивови су познати по томе што их онда користе као чачкалице. Лепо.

УПОЗНАЈ СЕ С

БАРСКИМ ГОБЛИНИМА

и њиховим пријатељима

Жуљко

Верује да је он вођа. Не воли реч „зашто“.

Прљавко

Помало неспретан, зато је и упао у бунар,
и прилично опуштен.

Кантица и Креки

Прљавкови пријатељи
који живе на дну
бунара – блатњава
кофа и одана жаба.

Врећица чаја

Љубазни див барских гоблина. Нема
водоотпорну главу што је изазвало
проблеме у пределу мозга.

Смрдуљко

Жуљков сапутник.

Помало намћораст

и свадљив.

Коленце

Паук с прстастим ногама. Већина барских гобли-

на има једног таквог. Својим дугим

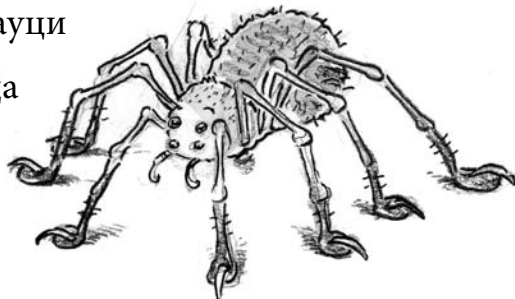
кукастим ноктима пауци

помажу гоблинима да

прочисте уши и

носе (ништа ме

не питајте).

Бљакси и Слузи

Брат и сестра. Неваљали и пакосни водени

гоблини који стално вребају барске гобли-

не како би открили њихову тајну смотавања

бара.

НЕШТО ВИШЕ О БАРСКИМ ГОБЛИНИМА

Руке – с њловним кожицама како
би лакше њливали.

Нос – често „заглављен“ испод
доње усне. На њај начин су ноздрве
зачејљене и у њих не може да
њродре вода.

Уши – барски
џоблини могу
да дишу њод
водом, ѡреко
ушију!

Пужаве џолаће и обични
ѡжаве – барски
џоблини имају их у нео-
џраниченим количина-
ма. Помало им ѡправе
друштво, а помало слу-
же као храна!

Панѡалоне или барске
лоне – ѡѡуѡи великоџ
балона, могу се наѡу-
ниѡи водом. У њима
држе и водено расѡи-
ње, ѡжаве и ѡжаве
џолаће, ѡа чак и ѡнеку
рибу. Помало личе на
ѡокреѡни рибњак. (У
њих, у хиѡним случаје-
вима, ѡреба да сѡану и
баре које могу ѡнеѡи.)

Садржај

Прича почиње	1
Прво поглавље: Громовита небеса	6
Друго поглавље: Клопка	9
Треће поглавље: Жуљко у невољи	14
Четврто поглавље: Шиштаво опраштање	19
Пето поглавље: Напокон тишина	23
Шесто поглавље: Шест месеци касније	25
Седмо поглавље: Прљавко	33
Осмо поглавље: Има ли кога?	39
Девето поглавље: Зеленооки шпијун	42
Десето поглавље: Спасилачка забава... и додатне невоље	48
Једанаесто поглавље: Има ли кога тамо доле?	53
Дванаесто поглавље: Упутство	58
Тринаесто поглавље: Још мало поврћа, молим	69
Четрнаесто поглавље: Свађа	73
Петнаесто поглавље: Прљавко је угледао светлост	80

Шеснаесто поглавље: Двоје унутра, један напоље. . . 84

Седамнаесто поглавље: Све је добро што се добро сврши! 87

Поговор 91

Прича почиње...

Једне влажне ноћи, неки усамљеник проби-
јао се натопљеним бедемом Гоблинског брда.
Бучно је шљапкао зато што су му панталоне
биле пуне бара! Његово име је Прљавко, барски
гоблин.

Дунуо је јак ветар – недалеко одатле беснела
је олуја.

Прљавко је на врху брда приметио необичне
обрисе, у трави, испод
старог хрста накри-
вљеног под оштрим
углом.

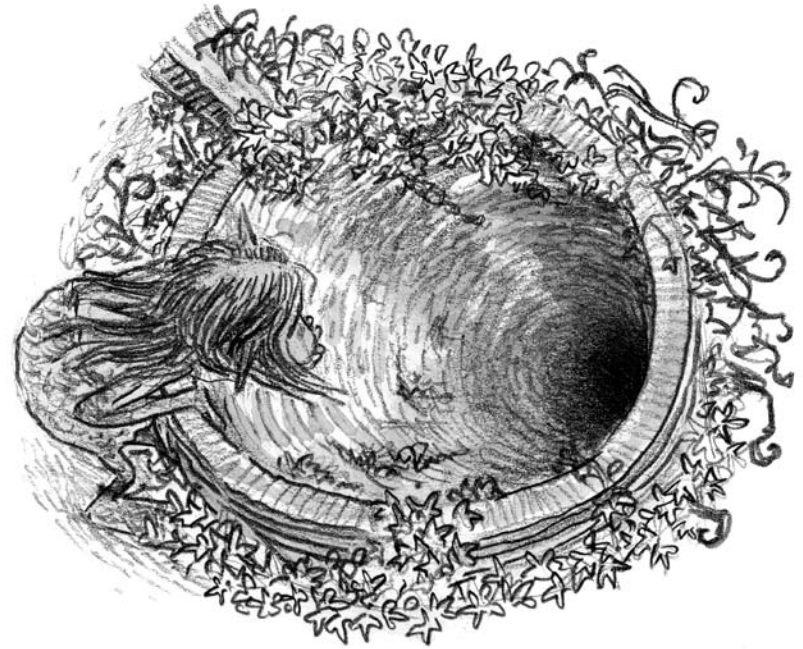

Дрво је имало само две гране повијене надоле попут руку, као да показују нешто.

Приближио се и изненадио кад је угледао стари камени бунар који је зјапио између сплета корења. Чак и с тако великим отвором једва се видео, заклоњен густим испреплетеним бршљаном. Прљавко је пришао месту на којем је много година стајао храст, висок и поносит, и погледао мало боље.

Бунар је био толико стар да му је име одавно пало у заборав, зјапио је, дубок, на брежуљку поред костију гоблина каменољубаца који су га изградили.

Прљавко је радознано њушкао околу, размичући бршљан како би боље видео. Бунар се трудио да га не примећује. Није навикао на толику пажњу и прилично га је нервирало то цимање бршљана.

Прљавко је завирио унутра. Није видео ништа нарочито – само велику црну рупу. Узео је каменчић, замахнуо и бацио га у бунар. Чекао је да чује како камен удара о тло, али колико год да је ослушкивао, ништа се није догодило.

Поново је покушао, овог пута с већим каменом. Онда се попео на ивицу бунара и завирио. *Преко ивице, разуме се, како би могао боље да... ијаооо!*